

โครงการสร้างสรรค์ศิลปกรรมต่อต้านโรคเอดส์

กว่า 1 รอบปีที่ผ่านมา ที่ทางคณะศิลปวิจิตรได้นำ ผลงานทางศิลปะเผยแพร่ต่อสังคมผู้ชุมชน ในท้องถิ่น ซึ่งเป็นนโยบายหนึ่งของทางคณะที่ต้องการมอบสิ่งดีๆ ให้กับชุมชน และเพื่อให้ชุมชน ท้องถิ่นหรือภาคส่วนของหน่วยงานต่างๆ ได้ตระหนักแลเห็นถึงคุณค่าของงานศิลปะ ไม่ว่าจะเป็น จิตรกรรมหรือประติมากรรม ต่างมุ่งเน้นไปทางสุนทรียะแห่งความงามที่สามารถขัดเกลาจิตใจ ก่อเกิด ความปิติยินดี มีพุทธิทางปัญญา ซึ่งเป็นสิ่งที่มนุษย์ทุกคนพึงควรมี และให้ความสำคัญต่องานศิลปะ และที่ผ่านมาผลงานประติมากรรมนูนต่ำที่เกิดจากการสร้างสรรค์ของกลุ่มนักศึกษาและคณาจารย์ได้ เป็นที่ประจักษ์แก่สายตาประชาชนในเขตโรงพยาบาลลาดกระบังซึ่งตั้งอยู่ใกล้กับบริเวณสถานศึกษา เป็นการร่วมมือกันระหว่างคณะศิลปวิจิตรกับโรงพยาบาลลาดกระบังเพื่อจัดสร้างงานศิลปกรรมประดับ ตกแต่งสถานที่ ภายใต้โครงการสร้างสรรค์ศิลปกรรมต่อต้านยาเสพติด เพื่อยังผลให้เห็นถึงพิษภัยของ ยาเสพติด และรู้เท่าทันอันตรายอันเกิดขึ้นได้ง่ายกับตัวเองหรือผู้อื่นซึ่งผลงานที่สร้างในครั้งนั้น ใช้ แนวความคิดมาจากความงามของดอกไม้เป็นสิ่งที่สร้างความรู้สึกสดชื่น สดใส เบิกบานใจ เป็น องค์ประกอบหนึ่งของการสร้างภูมิคุ้มกันยาเสพติด

จากวันนั้นสู่วันนี้ผลงานประติมากรรมสร้างสรรค์ได้เป็นสิ่งยืนยันแล้วว่างานศิลปะกับ สิ่งแวดล้อมที่ทางคณะศิลปวิจิตรจัดทำขึ้นเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยจรรโลงจิตใจเสริมสร้างอารมณ์ความรู้สึก แก่สายตาประชาชน และในโอกาสที่ย่างเข้าสู่ปีที่ 2 ทางคณะศิลปวิจิตรมีโอกาสดำเนินการแสดงผลทาง งานศิลปะผ่านชิ้นงานประติมากรรมนูนต่ำอีกครั้งภายใต้โครงการสร้างสรรค์ศิลปกรรมต่อต้านโรคเอดส์ เพื่อแสดงแนวคิด ที่ต้องการกระตุ้นให้ประชาชนและเยาวชนของชาติเล็งเห็นถึงพิษภัยของโรคเอดส์ โรคร้ายที่คร่าชีวิตคน ปีหนึ่งเป็นพันเป็นหมื่น

จากการพูดคุยแลกเปลี่ยนทัศนคติมุมมอง ทางแนวคิด วิธีการที่จะนำมาประยุกต์ใช้ในผลงาน ครั้งนี้ ได้ถูกแปรค่าจากความงามในรูปแบบธรรม เป็นรูปธรรมขึ้นมา จินตนาการของกลุ่มนักศึกษาที่ ผลิตก่ออกความคิดหลากหลาย จนต้องมีการ คัดเลือกเพื่อนำมาสร้างสรรค์จริง พวกเราทุกคน ต้องการเปลี่ยนผนังโรงพยาบาลให้เป็นกระดานงาน ศิลปะและการทำงานศิลปะก็ต้องอาศัยขั้นตอนใน การทำหรือที่เรียกง่ายๆ คือ เบื้องหลังของความสำเริง ซึ่งต้องประกอบไปด้วย การออกแบบ การลงมือ

สร้างชิ้นงาน การเลือกใช้วัสดุอุปกรณ์ แรงงาน เหล่านี้ถือว่าเป็นองค์ประกอบหลักที่ทำให้เกิดผลงาน ศิลปะภายใต้โครงการสร้างสรรค์ศิลปกรรมต่อต้านโรคเอดส์

- วิธีแรก คือ นำดินเหนียวที่องนามานวดโดยใช้วิธีการเหยียบดิน เหตุที่ต้องใช้เท้าเหยียบนวดเพราะมีน้ำหนักกว่าการใช้มือนวด และคนที่รับอาสาการนวดด้วยเท้าซึ่งเป็นเด็กหนุ่มจากแดนใต้ อรรค (อรรคพร ฤทธิกัน)ผู้สมัครใช้พลังเท้าพิฆาต ในขณะที่ แก้วดาวเด่น(ศราวุธ แก้วน้ำเย็น)ก็ไม่ค่อยย่อหน้าด้วยพลัง(น้ำหนักตัวที่มากกว่าคนอื่น)อันหนักหน่วง ถ่ายทอดจากฝ่าเท้าลงสู่ดินจนดินบริเวณนั้นเป็นหลุม และยังมีป้าน(ชัชวาล ชนชัยนันท์กุล)ผู้คร่ำหวอดในวงการดินที่ได้รับการฝึกฝนจากสำนักเครื่องเคลือบดินเผามาอย่างโชกโชนได้แสดงการนวดดินให้คนอื่นดูเป็นที่ประจักษ์แก่สายตา ส่วนตู๋ (หัตถพร ทับทิมทอง) ยืนกุมเชิงคูเล็กๆเล่นดินด้วยมาดนิ่งๆ

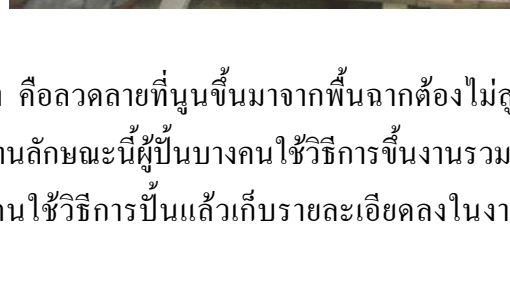
- การนวดดินแบบนี้จำเป็นมากต่อการปั้นงาน เพราะเนื้อดินแต่ละแหล่งที่นำมาใช้จะมีเนื้อที่ไม่ละเอียด ไม่นุ่มเนียน เนื้อดินบางส่วนยังไม่ประสานตัวกัน จึงต้องอาศัยการนวดเพื่อให้เนื้อดินผสมผสาน คลุกเคล้าได้ดีจนสามารถนำมาขึ้นรูปได้

- นำดินที่นวดเรียบร้อยแล้วขึ้นติดบนฉากที่เตรียมไว้ ให้ทั่วตามสัดส่วนที่ได้คำนวณขยายจากงานสเก็ตช์เล็ก เมื่อติดดินเสร็จก็ เคลี่ยดินชั้นตอนนี้ที่ บ๊อบศิลปะไทยลงมือเอง เพื่อแสดงให้เห็นอย่างดูว่างานที่ว่าเนียบๆเป็นยังไง

- จากนั้นก็ทำการขึ้นปั้นงาน ตามแบบร่างที่ พี่บ๊อบศิลปะไทย(ทศพร อายุสุข), อ้อฟยันซ่า (ชวฤทธิ์ แก้วสิทธิ์),แก้วดาวเด่นที่ช่วยกันร่างและช่วยกันปั้นโดยการปั้นเสริมดินตามลวดลายที่วางเอาไว้ ค่อยๆ วางตามระดับชั้นสูงต่ำ เพราะหัวใจหลักของการปั้นนูนต่ำ คือลวดลายที่นูนขึ้นมาจากพื้นจากต่องไม่สูงมาก ถ้าสูงมากจะเรียกว่าประติมากรรมนูนสูง การปั้นงานลักษณะนี้ผู้ปั้นบางคนใช้วิธีการขึ้นงานรวมๆ หรือคร่าวๆ แล้วค่อยเก็บรายละเอียดในชิ้นงาน บางคนใช้วิธีการปั้นแล้วเก็บรายละเอียดลงในงานพร้อมๆ กัน

- เมื่อผลงานเสร็จสมบูรณ์ เก็บรายละเอียด เรียบร้อยเป็นที่ต้องการแล้ว ขั้นตอนต่อไปคือ สามัคคี ชุมชนุมกันทำแม่พิมพ์ปูน การทำพิมพ์ปูนเพื่อต้องการ เก็บรายละเอียดของงานปั้นทั้งหมดให้อยู่ในแบบ แม่พิมพ์ และสามารถนำมาถอดเป็นพิมพ์ปูนต้นแบบ ด้วยเหตุนี้ **เตี้ยมือปูน**(สุธีร์ ทิพยานนท์)ถูกส่งตัวมาจาก แคนโกลเพื่อมาช่วยงานปูน โดยเฉพาะด้วยความฉมังใน การคำนวณการผสมปูนซึ่งหาตัวจับได้ยากวิธีการคือ นำ ปูนซีเมนต์ขาวผสมทรายละเอียด จากนั้นคลุกเคล้าให้ เข้ากัน เติมน้ำลงในปูน แล้วคลุกผสมจนทั่วพร้อมใช้ งาน ใช้มือตีปูนลงบนดินแบบดินปั้น การตีปูน เพื่อให้ปูนเข้าถึงตามจุด ตามซอกมุมต่างๆ ทีมงานทุก คนต่างขะมักเขม้น ช่วยกันคิด จนทั่วทั้งชิ้นงานและได้ ความหนาพอประมาณ จากนั้นใช้เหล็กเส้นมาวางเรียง ตามจุดที่กำหนด เป็นการเสริมโครงสร้างความแข็งแรง ให้กับแม่พิมพ์ ใช้ปูนผสมทรายผสมใยมะพร้าว ตีลง บนเหล็กกับปูนแม่พิมพ์เพื่อให้ยึดเกาะกัน ออฟชั่นเข้า อาศัยทักษะบวกกับความใจเย็นในตัวร่วมกับ **นุ่นเด็กเซ** (สุกัญญา ธรรมพิดา), **แอม สาวหล่อ**(ธนิดา หิรัญเพชร) ค่อยๆจากปูนมาตีลงบนโครงเหล็กจนทั่วทั้งชิ้นงาน ใย มะพร้าวจะเป็นตัวช่วยยึดปูนกับเหล็กให้แน่นขึ้น รอให้ ปูนแห้ง ซึ่งต้องอาศัยระยะเวลาหลายวัน

- เมื่อแม่พิมพ์ปูนแห้ง และแข็ง เหล่าทีมงานก็ ช่วยกันตั้ง แม่พิมพ์ออกจากดิน ทำความสะอาดแม่พิมพ์ พวกเราทุกคนต่างแสดงความยินดี ซึ่งกันและกันที่ สามารถทำสำเร็จไปได้ขั้นตอนหนึ่งได้แม่พิมพ์ตาม ต้องการแล้วใช้น้ำสบู่ออกให้ทั่วแม่พิมพ์ น้ำสบู่อจะทำ หน้าที่เป็นเสมือนแผ่นฟิล์มบางๆ กันไม่ให้ปูนที่จะเทลง ไปในแม่พิมพ์ติดกัน

- ขั้นตอนต่อไปผสมปูนซีเมนต์ขาวกับทราย เท ลงในแม่พิมพ์ทำชิ้นงานจริง เพื่อที่จะนำไปติดตั้งที่ โรงพยาบาลลาดกระบัง เมื่อถึงขั้นตอนนี้ทุกคนจะได้ยิน เสียงดังป๊อปๆๆ ไม่ใช่เสียงใครที่โหนแต่เป็นเสียงฟุ้งของ

แก้ดาวเด่นกับ เตี้ยมือปูน ที่กระเพื่อมดังประสานเสียง เป็นจังหวะๆพร้อมกับการกวนปูน เมื่อเทปูนลงในแม่พิมพ์ครบทุกชั้นแล้ว ก็รอให้ปูนแห้งแคะแม่พิมพ์ออกได้ชิ้นงานที่เป็นปูนสำเร็จดังตั้งใจแล้ว จากนั้นช่วยกันนำผลงานจากแหล่งผลิต (ตึกประติมากรรม)ไปทำการติดตั้งที่โรงพยาบาลลาดกระบังเมื่อถึงสถานที่ติดตั้งก็ได้จัดวางตำแหน่งงานกำหนดจุดที่จะยึดติดกับผนังแล้วทุกคนช่วยกันลงมือระบายสีลงบนผลงานงานนี้ไม่ว่าจะเป็น บ็อบศิลปะไทย, อ้อฟย่นเช้า, นุ่นเด็กเซ, แอมสาวหล่อ, อรรถแดนใต้, ปานประติ, แก้ดาวเด่น, เตี้ยมือปูน, ตุ่มมาตึง, บอลจัดฉาก (วิรุฬ อัครไพศาลนิม) ทุกคนต่างช่วยกันระดมแต่งแต้มสีสันจนสำเร็จเสร็จสมบูรณ์เวลาก็กว้างเลยจนเช้าของอีกวัน ความเหนื่อยล้าอ่อนเพลียก็มาเยือน เข้ามาทักทายพวกเราทุกคน แต่เมื่อมองดูผลงานที่เกิดขึ้นจากความเพียรพยายามทุกคนต่างสลัดคราบความเหนื่อยล้าทิ้งไป ผู้เขียนขอแสดงความชื่นชมยินดีกับทีมงานทุกคนที่ทุ่มเทสละเวลาส่วนตัวเพื่อประโยชน์ส่วนรวมของคณะศิลปวิจิตรมาในโอกาสนี้

งานนี้ฟองงานใหญ่คงเป็นใครไปไม่ได้นอกจากอาจารย์หนุ่ม(จิระชน บุญมาก)ที่ทุ่มเทหยาดเหงื่อ

แรงกาย แรงใจ ขะมักเขม้นทำงานอย่างจริงจัง อีกทั้งยังเป็นกำลังหลักสำคัญให้กับนักศึกษาและคณะศิลปวิจิตรเป็นอย่างมาก ผู้เขียนเคยถามว่า พี่หนุ่มเหนื่อยบ้างหรือเปล่ากับงานที่ทำอยู่ตอนนี้ คำตอบที่ได้รับ คือ ก็เหนื่อยแต่สิ่งที่ทำให้เกิดกำลังใจและหายเหนื่อย คือ รอยยิ้มของเด็กๆ ผู้เขียนเชื่อว่าอาจารย์หนุ่มเป็นที่รักของนักศึกษาทุกคนและเพื่อนครูทุกท่านบนความเหน็ดเหนื่อยก็ยังมีรอยยิ้มเท่ๆของอาจารย์หนุ่มไฟแรงสูงได้

เหนือสิ่งอื่นใดความสุขที่ได้รับไม่เพียงแต่การได้สัมผัสกับผลงานที่เสร็จสมบูรณ์ แต่เป็นความสุขทางใจที่อย่างน้อยๆจึกซอว์ตัวเล็กๆตัวหนึ่งของพวกเราชาวคณะศิลปวิจิตรได้ทำหน้าที่ต่อเติมความสุขผู้สังคมและหวังว่าพวกเราชาวคณะศิลปวิจิตรคงมีโอกาสดำเนินไป

